

מצוות – המהר"ל – חלק ב'

המהר"ל ממשיך לבאר את מעלת התורה ואיך ביכולתה להעלות את האדם מעל לטבע ולהביאה אל דבקות בקב"ה, ומסביר מה ההבדל בינה לבין חכמות אחרות:

"ועתה הבן בחכמה וחקור בבינה, כי התורה מוציאה את האדם מן הטבע, ומביא את האדם אל הדבקות בו יתברך. דמיון זה שני דרכים לפני האדם, ויאמר תלך בדרך הזה. ואין הטעם שדרך הזה דרך יותר טוב ויותר ראוי מצד עצמו, רק בשביל שזה הדרך שבו יגיע אל מחוז חפצו ומעמידו נוכח דרכו. וכן אין ענין המצוה רק שהמצוה היא בירור הדרך הנכון והישר, שבדרך התורה יבא להתדבק בו יתברך, כמו שהתבאר למעלה, וכמו שיתבאר לקמן. וכמו שאין כל הדרכים מביאין את האדם אל מקום חפצו המיוחד לו, כך אין כל הדרכים והמעשים מביאים אותו אל הדבקות המיוחד, רק דרך המצוות הם מצרפים ומבררים את דרך הישר המיוחד אשר הוא נוכח ה' מבין שאר דרכים. וזהו שאמר (ב"ר מד, א) 'לא ניתנה תורה רק לצרף הבריות', שיהיה להם דביקות בו יתברך, אבל שיהיה חפץ בעצם השחיטה - זה אינו, רק שהמצוה צירוף האדם להעמיד את האדם על דרך שהוא נוכח ה', עד כי יש לו דבקות עם השם יתברך.

ויש לך להבין כי בשביל כך נקראת ה"תורה" בשם הזה, ולא נקראה בשם 'חכמה ותבונה ודעת', שהרי על התורה נאמר (דברים ד, ו) "כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני כל העמים". אבל (=אלא) לומר, כי התורה אף שיש בה החכמה, אין החכמה שהיא בתורה היא חכמה מחקרית, אבל החכמה שהיא בתורה, שהתורה היא מלמדת ומורה לך דרך החיים שהאדם יקנה הצלחה האחרונה, היא הדבקות בו יתברך, שנפשו תהיה צרורה בצרור החיים את ה' (=החכמה שבתורה אינה מדע אלא דרך חיים שההולך בדור זו זוכה להידבק בה).¹ ודבר זה שיבוא אל הדבקות הזה, הוא על ידי עשיית התורה. וזהו ההפרש שיש בין התורה ובין שאר החכמות; כי שאר החכמות אינם מביאין את האדם אל הדבקות הזה, אף כי בודאי על ידי החכמה גם כן האדם הוא שכלי, מכל מקום מה שקונה מן השכל אינו כדאי שיהיה דבק עם השם יתברך, שהוא נבדל לגמרי מהכל. אבל מה שמביא האדם אל הדבקות היא התורה, שהיא מורה הדרך אל השם יתברך, שעל ידי זה יהיה דבק בו יתברך"

(תפארת ישראל פרק ט)